

Loke

"Flykten"

Visit "[Flykten](#)" on MotoLyrics.com

Som en klagosång ljudd sirenens tjut,
här kom det krig som vi hade väntat på.
Hela stan tycktes plötsligt stanna upp och andas ut
femte maj är tjugohundratrettioåtta.

Det har aldrig varit så tyst som denna
fjolsommarnatt,
jag minns den stillheten som igår,
som att vi fann varandra i insikt den natt.
Denna stad var inte längre vär.

Jag såg jaktplanen flyga långt på vår hamn,
sen kom det värsta ljud jag har hört
när min pappa lyfte upp mig i sin famn
och sa: "Nu är varvet förstört"

Jag minns nätter i skyddsrum med levande ljus,
jag minns maskin och maskiners vär.
Jag minns gråtande kvinnor, våra städade hus
och en stank av bensin och stål.

Vår angripare var en militär övermakt,
det blev en effektiv invasion
och för att undvika en fullständigt slakt
skrev vi snabbt på en kapitulation.

Och ifrån Stockholm i städer till Götet i väst,
i varenda städer stad,
släppte segraren till med en hejdundrande fest
och en gigantisk militärparad.

Och först så trodde vi att allt skulle bli nästan som
för,
vi behöll våra statsminister.
Men snart började patrullerna gå dör till dörr
i jakten på terrorister.

Vårt kvarter stank kroniskt och kvävande brant
varje natt var det näst nytt som brann
och varje dag fick vi höra om någon vi kände
som oförklarligt försvann.

Jag vaknade en natt utav ett rasande dÅ¶n,
nu hade turen kommit till oss
och min mamma skrek: "Vi mÅ¶ste hÅ¶rifrÅ¶n.
Vi kan inte gÅ¶mma oss, vi kan inte slÅ¶ss!"

Och vi sprang genom grÅ¶nder och mÅ¶rka kvarter,
jag fÅ¶rsÅ¶kte att svÅ¶lja min grÅ¶t,
genom dungar och parker, sen lyftes jag ner
i en lÅ¶ckande segelbÅ¶t.

Havet var svart och evighetsstort
och i fjÅ¶rran sÅ¶g jag GÅ¶teborg.
och dÅ¶ insÅ¶g jag plÅ¶tsligt vad vi hade gjort
och jag grÅ¶t utav lÅ¶ttnad och sorg.

Det var den sista bild av mitt fÅ¶ldesland
som jag nÅ¶gonsin sÅ¶g.
Men min mamma och pappa tog mig i varsin hand,
sen sa dem: "Kom ihÅ¶g

RefrÅ¶ng: Det ligger ett hus hemma i Dalarna vid lilla
MojesjÅ¶n.
DÅ¶r hÅ¶r man lÅ¶rkans sÅ¶ng i alarna. DÅ¶r blommar
ros och rÅ¶nn
och i sjÅ¶n ligger en eka som byggdes av din far
och dÅ¶r ser man lÅ¶jan leka, dÅ¶r stÅ¶r huset kvar."

Jag hÅ¶rde hojtande, hesa rÅ¶ster
nÅ¶r vi sakta gick mot land.
Jag sÅ¶g en helt ny sol i Å¶ster
och en bunt sedlar i pappas hand.

Och jag lyftes i land av en rÅ¶kande man
som sa: "Din far og jeg er kendt."
Sen bytte bilnyckel och pengar plats med varann
och vi fick falska pass och dokument.

Och jag hade vart vaken under hela vÅ¶r flykt,
lÅ¶ngre Å¶n nÅ¶gonsin fÅ¶rut.
Men nu lÅ¶g jag i baksÅ¶tet stilla och tryggt
och sÅ¶ somna jag till slut.

Jag blev vaggad till ro av vÅ¶r bÅ¶ljande fÅ¶rd,
sjÅ¶ngs till sÅ¶mn av en brummande bil
och nÅ¶r jag vakna igen, ja dÅ¶ var vÅ¶rlden fÅ¶rbytt.
Vi hade strÅ¶ckkÅ¶rt 300 mil.

Men istÅ¶llet fÅ¶r skogar och bÅ¶ljande fÅ¶rt
lÅ¶g hÅ¶r, tÅ¶tpackat och pÅ¶ rad,
skjul och baracker och tusentals tÅ¶t,

som i en snabbt ihopsläxngd stad.

Det var som en bild ur en skrÅxmmade drÅ¶m.
"VarfÅ¶r stannar vi hÅxer?" frÅxgade jag.
Och min mammas rÅ¶st var bÅxde sorgsen och Å¶m
nÅxer hon sa: "Vi mÅxste bo hÅxer ett tag."

Det var en stad utav hunger, en stad utav kÅ¶ld.
Jag var mager och illa klÅxddd.
Det var en stad av vÅxld, en stad av kÅ¶ld
och jag var nÅxstan alltid rÅxddd.

Och vÅxrt nya hem, det hade vÅxggar av tyg.
Ett litet skjul var allt det var.
Och jag lÅxg vaken om natten och lyssna i smyg
pÅx vad mina fÅ¶rÅxldrar sa.

En dag hÅ¶rde jag far sa: "DÅx Åxer vi Å¶verens
snart sÅx kommer kriget att va oss ifatt.
Det gÅxer en bergsvÅxg till landets sÅ¶dra grÅxns.
Vi blir upphÅxmtade inatt."

Och snart sÅx kom en militÅxpolis
och han viskskrek: "Skynda pÅx!"
Men sÅx sÅxg han mig, han verka frysa till is
och sa: "Jag har bara plats fÅ¶r tvÅx."

Min mamma log, hon kramade mig hÅxrt,
hon viskade nÅxst till min far.
Sen sa hon: "Åx,lskling, jag har aldrig gjort nÅxst sÅx
svÅxrt
men jag mÅxste stanna kvar."

Jag bÅ¶rjade darra, jag kvÅxvde ett skrik,
men hon bad mig: "KÅxra, var tyst."
Och pappa stod fÅ¶rstenad och blek som ett lik
nÅxer han fÅ¶r sista gÅxngen blev kysst.

Hennes skepnad den blev mindre ju lÅxngre vi for,
de vackra Å¶gonen, den mjuka hyn
och att fÅ¶rlora en mor, att fÅ¶rlora en mor
Åxer att fÅ¶rlora solen i skyn.

I ett bagageutrymme lÅxg jag och min far,
en grÅxstade pojke och man.
Och nu visste vi inte lÅxngre var vi var
men vi viska till varann.

RefrÅxng: "Det ligger ett hus hemma i Dalarna vid lilla
MojesjÅ¶n.
DÅxer hÅ¶r man lÅxrkans sÅxng i alarna. DÅxer blommor

ros och rÅ¶nn
och i sjÅ¶n ligger en eka som blev byggd utav din far
och dÅ¶r ser man lÅ¶jan leka, dÅ¶r stÅ¶r huset kvar."

Jag visste direkt att nÅ¶got var fel
nÅ¶r vi plÅ¶tsligt bromsade in.
Och nÅ¶r rÅ¶sterna hÅ¶rdes blev jag alldeles stel
och far tog min hand i sin.

Och fastÅ¶n jag inte fatta ett ord
och fast jag ingenting kunde se
sÅ¶ kom allting tillbaks ifrÅ¶n kriget i Nord.
Det hÅ¶r var mÅ¶n frÅ¶n fiendens armÅ¶.

Och jag ser Å¶n idag hur luckan slits upp,
jag kÅ¶nner nattens oÅ¶ndliga kÅ¶ld
och hur far kastar sig ut och gÅ¶r sin vÅ¶ldiga kropp
till en levande skÅ¶ld.

Och jag kÅ¶nner hur allting ger vika,
jag hÅ¶r hur bilen startar igen.
Och nÅ¶r jag Å¶ntligen slutade skrika
hÅ¶r jag den Å¶ndlÅ¶sa tystnaden.

Jag har ingen aning hur lÅ¶nge vi for.
Kanske en vecka, kanske ett Å¶r.
Jag lÅ¶g stilla och tÅ¶nkte pÅ¶ far och mor
utan ett ord, utan en tÅ¶r.

Och resan nÅ¶dde sitt mÅ¶l till slut.
Jag blev avslÅ¶ppt i en liten by
och chauffÅ¶ren visa mig vad som var Å¶sterut,
men nu var jag trÅ¶tt pÅ¶ att fly.

PÅ¶ ett hÅ¶loft gjorde jag mig fÅ¶rberedd,
jag skulle aldrig vakna mer.
Men jag frÅ¶s inte lÅ¶ngre, jag var inte rÅ¶dd
nÅ¶r jag lÅ¶ngsamt la mig ner.

Men dÅ¶ hÅ¶rde jag plÅ¶tsligt hur nÅ¶gon kom in.
FÅ¶rsiktigt sÅ¶ kikade jag fram.
och fÅ¶r allra fÅ¶rsta gÅ¶ngen nÅ¶gonsin
hÅ¶rde jag ordet Salam.

Och jag bor Å¶n idag pÅ¶ den fÅ¶rlovade gÅ¶rd,
hÅ¶r vill jag alltid stanna kvar,
dÅ¶r jag fÅ¶r snart tjugo Å¶r sen blev tagen i vÅ¶rd
av min fostermor och far.

Jag Å¶r en kritvit man i ett gyllene land.
Mitt skinn blir ofta brÅ¶nt

och mina kompisar skojar med mig ibland
om min aningens svenska accent.

Och min fru Äär en duva och ett lejon i ett.
Hon har en skÄnhet som hos en demon.
Och hon Äär tiofalt Äälskad sen dagen hon gett
oss vÄär underbara son.

Han har sin faders hÄär och sin mors mÄärka hy.
Han ska snart fylla fem.
Samma Äälder som jag nÄär jag tvingades fly
frÄän det som en gÄäng var mitt hem.

Han läÄg i mitt knÄä, jag smekte hans hÄär.
Det var kvÄäll, han var trÄtt.
DÄ sa han: "Pappa, det Äär nÄänting jag inte
fÄrstÄär.
Hur kan mitt hÄär vara rÄtt?

Hur kan mina Äägon vara blÄä?
Var kommer jag egentligen ifrÄän?"
Och jag tror aldrig jag har Äälskat honom mera Ään
dÄä.
Och säÄ svara jag: "Min son

RefrÄäng: Det ligger ett hus hemma i Dalarna vid lilla
MojesjÄän.
DÄär hÄär man läärkans sääng i alarna. DÄär blommor
ros och rÄänn
och i sjÄän ligger en eka den blev byggd utav din far
och dÄär ser man läänjan leka.
DÄär
DÄär stÄär huset kvar."

Visit [Loke](#) page on MotoLyrics.com, to get more lyrics and videos.